Els cors valents

En una casa plena de llibres, joguines i riures, hi vivien l’Enok, un nen curiós de tres anys, i la seva germaneta la Daina, que amb dos anyets ja feia ballar tothom amb els seus passos petits i alegres.

L’Enok i la Daina eren com dos sols en un mateix cel: jugaven junts cada dia, es barallaven de tant en tant, però sempre es reconciliaven amb una abraçada. Compartien contes, berenars, i fins i tot secrets inventats sota la taula del menjador.

Un dia, mentre pintaven amb retoladors de colors, la mare els va dir una cosa molt especial:

— Petits meus, sabeu què? Aviat naixerà el vostre cosinet Eneko. Serà molt petit, i vosaltres el podreu ajudar a créixer feliç.

— Un bebè? —va dir l’Enok—. M’agraden els bebès! Però… ploren molt?

— A vegades sí —va riure la mare—, però també somriuen i us estimaran molt.

La Daina va fer una cara de sorpresa i va córrer a buscar el seu peluix més tou.

Gràcies per llegir aquest conte a racodecontes.cat

— Això és per al cosinet. No pot dormir sense un osset!

Aquella nit, l’Enok va dir fluixet, ja dins el llit:

— Mare, i si no li agrado al cosinet?

La mare el va abraçar i li va dir:

— Ell encara no ho sap, però tenir-te a tu i a la Daina com a germans grans serà un regal. No cal ser perfecte, només cal estimar-lo i ser-hi quan us necessiti.

Des d’aquell dia, l’Enok i la Daina van començar a preparar-se per rebre l’Eneko. Van fer una capsa secreta amb contes per explicar-li, joguines suaus, i una manteta per a quan vingués a casa.

Quan va néixer el petit Eneko, era com un coixinet de núvol. Tan petit, tan tendre, tan… nou. L’Enok el mirava des del sofà, amb un dit a la boca.

— És tan fràgil…

— Però fa olor de galeta! —va dir la Daina rient.

Tot i que al principi no sabien com jugar amb ell, ben aviat van descobrir coses màgiques: quan li cantaven, l’Eneko deixava de plorar. Quan li somreien, ell somreia també.

Una tarda, mentre estaven al parc, l’Eneko va començar a fer sons estranys. La Daina va córrer cap a ell i li va fer ganyotes, i l’Enok li va donar un biberó que la mare li havia deixat preparat. L’Eneko es va calmar.

— Ho hem fet bé! —va dir l’Enok, orgullós.

Gràcies per llegir aquest conte a racodecontes.cat

— Som valents! —va afegir la Daina, aixecant els braços.

El pare, que ho havia vist tot, va seure al seu costat i els va dir:

— Veieu? Això és estimar. És ajudar sense que t'ho demanin. És ser-hi quan algú petit necessita els grans.

L'Enok i la Daina es van mirar. Ja no eren només germans: ara també eren cosins grans, protectors del petit Eneko. I en aquell moment, van saber que les famílies es fan fortes quan tots es fan costat, es cuiden i es volen bé.

Des d'aquell dia, els tres infants van créixer envoltats d'amor, complicitat i abraçades. L'Eneko tenia dos protectors valents, i l'Enok i la Daina van aprendre que cuidar és una manera bonica d'estimar.

Gràcies per llegir aquest conte a racodecontes.cat